

18. Efendimizin Şemali

- “Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), kadr ü kıymeti büyük, insanların gönlünde ululardan daha ulu; kemalat ve yücelik dolu cemaline bakanların kalbinde de ulaşılmaz bir heybete sahipti.
- Mübarek yüzleri, ayın on dördü gibi parıl parıl parlar, âdetâ etrafına nur saçardı.
- Yaratılış ve ahlâk itibariyle insanların en üstünü idi. Bütün Peygamberlerin en güzeli o idi.
- Orta boyludan uzunca ve ince uzundan da kısa olup, orta boyluydu.
- Mübarek başları büyükçe, saçları da kıvrıcık ile düz arasıydı; şayet onları, mübarek başının ön tarafından ikiye ayırmışlarsa yanlardan sarkıtır, bir araya getirip toplamazlardı. Ancak kısa tutmuşlarsa bu durumda saçlarını kendi haline bırakırdı ki onlar, kulak yumuşaklarını geçmezdi.
- Mübarek tenlerinin rengi, pembeye çalan buğdayımsı nurani bir beyazdı.
- Alınları açık ve geniş idi.
- Yay gibi uzanan hilâl kaşları da gür ve birbirine yakındı; ancak O (sallallahu aleyhi ve sellem), çatık kaşlı değildi.
- İki kaşının arasında, celallendiği zamanlarda belirgin bir damar vardı ki sair zamanlarda fark edilmezdi.
- Burunlarının üst tarafı hafifçe yüksek ve üstü de ince idi; hafifçe kavisli burnu üzerinde bir nur var idi ki dikkatlice bakmayanlar, O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) kartal burunlu sanırdı.
- Sakalı sık ve gür, her tarafı birbirine uygun ve ne tam düz ne de dalgalı idi.
- Mübarek yanakları, yumru olmayıp düz idi.
- Fem-i mübarekleri (mübarek ağzı), dildeki fesahat ve belağatı zirvede ifâ edebilecek bir genişlikte ve ön dişlerinin arası da açıktı.
- Bütün uzuvları birbiriyle uyumlu, mutedil ve derli toplu idi; göğsü ile karnı aynı hizadaydı!
- Göğüsleri ile iki omuz kemiği arası genişçe ve kemik mafsalları da kalınca idi.

- Elbisesi altından gözüken mübarek uzuvları gayet nurlu ve âdetâ parıl parıl parlardı.
- Göğüs çukuru ile göbeğinin arasında, şerit gibi uzanan ince kıllar dışında başka bir şey yoktu. Ancak kolları, omuzları ve göğsünün üst tarafındaki kılları mübarekleri ise yoğundu.
- Bileğinin iki yanında bulunan yumru kemikleri uzun, el ayaları geniş, el ve ayakları kalın, parmakları ise mutedil olmak üzere hafif uzunca idi.
- Ayaklarının altı kemerimsi çukur, üstü ise pürüzsüzdü; öyle ki üzerine su dökülse yağ gibi iki tarafından akıp giderdi.
- Yürürken, ayaklarını yerden biraz kaldırır, sağ veya sola meyletmeden önüne doğru hafif eğilirlerdi. Ayaklarını, ses çıkarıp toz kaldıracak şekilde yere sert vurmazlar; adımlarını uzun ve seri atmakla beraber, sükûnet ve vakar üzere yürürlerdi; bu esnada sanki O (sallallahu aleyhi ve sellem), meyilli ve engeli bir yerden iniyor gibi bir görünüm arz ederdi.
- Bir tarafa teveccüh ettiklerinde, bütün vücûd-ları ile birlikte dönerlerdi.
- Sebepsiz etrafına bakınmaz, önüne nazar ederlerdi.
- Edeb ve hayâsından yüzü yerde idi ve yere bakışları, göğe bakışlarından daha uzundu. Mübaha bakışları da çoğunlukla göz ucu ile olurdu.
- Ashâbı ile birlikte yolculuğa çıktıklarında, zayıf ve alil olanları kollamak ve fakr u zaruret içinde olanları da gözetmek için onları öne geçirir ve kendisi arkalarından yürürdü.
- Yolda karşılaştığı kimselere, herkesten önce selam veren, her zaman O (sallallahu aleyhi ve sellem) olurdu.
- Konuşurken ön dişlerinden nurlar saçılır, gülerken ağzında ışıkların bile aydınlandığı sanılırdı.
- Cismi güzel, kokusu hoş idi. Koku sürünsün veya sürünmesin teni ve teri en güzel kokulardan daha güzel kokardı.

• Sünnetli olarak ve göbeği kesik vaziyette doğmuştu.

• Pek uzaktan iştir, kimsenin göremeyeceği mesafeden görürdü. Herkesin aklına göre söz söyler, herkese güler yüz gösterirdi.

Kimsenin sözünü yarıda kesmez, haşin davranmaz, mütevazı yaşardı. O'nu ansızın görenler heyecan ve sevgiyle ürperir, konuşunca hayran olurdu. Son derece cömert, sözüne sadık ve merhametli idi.

İŞTE O (SAV)

Enes bin Malik ra Efendimizi (sav) anlatıyor.

• Ashabından ya da aile efradından biri kendisini çağırdığı zaman mutlaka “Lebbeck: buyurun” derdi.

• Biz dünyadan söz ettiğimiz zaman O'da bize katılır dünyadan söz ederdi; ahiret hakkında konuştuğumuz zaman, O'da bize katılıp ahiret hakkında konuşup bilgi verirdi.

• Sizden biriniz evinde ne yapıyorsa, O'da onu yapardı; elbisesini dikerdi, pabucunu tamir ederdi.

• Tıpkı biriniz gibi bir şeyi kaldırır, koyardı (ortalığı toplardı). İşlerden en çok sevdiği, söküğü dikmekti.

• Vakitlerini üçe bölerdi; Allah için, çoluk çocuğu için, kendi nefsi için. Arta kalan zamanını ise insanlara bölüştürürdü.

• Daima güler yüzlü idi, yumuşak huyluydu, kaba katı çarşılarda yüksek sesle konuşup gürültü çıkartan değildi.

• Kimseyi ayıplamaz, kimseyi de aşırı şekilde övmezdi. Arzu etmediği şeylerden duyarsız davranır, o hususta kendinden umut kesilirdi, cevap vermezdi.

• Kendisini şu üç şeyden tamamen arındırmıştı: Tartışma, çok lüzumsuz konuşma, kendisini ilgilendirmeyen şeylere ilgi.

• İnsanlara karşı şu üç şeyden uzak dururdu: Kimseyi kötülemez, kimseyi ayıplamaz, kimsenin mahrem şeylerini araştırmaz

• Konuştuğu zaman, yanında oturanlar, sanki

başlarında kuş varmış gibi, başlarını eğerler ve öylece sessiz dinlerlerdi.

• Dine aykırı bir söz duyduğu zaman, söyleyeni ya ondan alıkoyar ya da oradan kalkardı.

• Yaptıklarından dolayı bana asla “Ne kötü yaptın” dememiştir.

• O'ndan çok tebessüm eden birini görmedim.

• Medine'nin kız çocuklarından biri gelip O'nun elinden tuttuğu zaman, istediği yere götürünceye kadar elini kız çocuğunun elinden çekmezdi.

• Dizlerini oturduğu kimsenin yanında hiç çıkartıp uzatmamıştır.

• Ondan daha uzun süktü eden kimse görmedim.

• O hiç kadın dövmemiştir. Hizmetçide dövme-miştir. Allah yolundaki savaşın dışında kimseye eliyle vurmamıştır.

• Birimizi kınamak istediğinde şöyle buyururdu: Sağ eli toprak olasıca ne oluyor (da böyle yapıyor)

• Medine'nin en ücra köşesinde oğlu İbrahim'i emzirmek için bir kadın tutmuştu. Kocası demirci idi. Çocuk kendisine tozlar içinde gelirdi; onu bağrına basıp, öper ve koklardı.

• Sevdiği bir şey gördüğü zaman “Bütün iyi şeylerin, verdiği nimeti sayesinde tamamlanan Allah'a hamd olsun” derdi.

• Kızdığı zaman yüzü kızarırdı.

• Çok üzüldüğü zaman sık sık sakalını tutardı.

• Namazdayken çocuğun ağlama sesini duyardı da bu sebeple kısa okurdu.

• Bir şeyi iyi anlatmak istediğinde üç kere tekrarlar.

• Bir işe sevindiği zaman yüzü ayın nuru gibi aydınlanırdı.

• Konuştuğu zaman sağ elinin ayasını sol elinin baş parmağına vururdu.

• Yürürken, önüne bakarak huşû ve vakar içinde geniş adımlar atarak yürürdü. Yürüdüğü zaman, sanki yokuş bir yerden aşağı iniyormuş gibi yahut iniş bir yerden iniyormuş gibi hızlı yürürdü.

• Ashabını kendi önünde yürütürdü. Karşılaştığı kimseye hemen selam verirdi.

- Allah Resulünün en çok sevdiği giysi gömlekti.
- Elbisesini yenilediği zaman onu Cuma günü giyerdi.

Sünneti Seniyye

Sünnet, Peygamberimizin (sav) söz ve ahvalinin bütününe denir. Namaz kılma, oruç tutma, yetim hakkı yememe, ibadette ihlaslı olma gibi islamın temel hükümleri Kur’anda mevcuttur. Ancak hayatın bütününe baktığımızda davranışlarımızı Kur’ana göre ayarlamamız oldukça zordur. Mesela yemeği hangi elle yiyeceğiz, gülmenin sınırı nedir, su içerken nelere dikkat etmeliyiz gibi günlük hayata ait ayrıntılar Kur’anda açıkça ifade edilmemiştir. İşte bu noktada Kur’anı her yönüyle tarif eden en güzel mürşidin (sav) sözleri ve davranışları bize rehber olur. Zira Kur’an “Allah’ı seviyorsanız peygambere uyun ki Allah’ta sizi sevsin” emriyle peygambere uymayı tavsiye eder. Zaten Efendimiz “Rabbim beni en güzel surette edeplendirmiş” hadisiyle hayat şeklimizi O’na göre (sav) ayarlamamızı tavsiye ediyor. Allah’tan en çok korkan, Allah’ın emirlerini en çok yerine getiren ve Allah’ın rahmetine en çok mazhar olan da yine O’dur (sav). Öyle ise Allah’ın rızasını kazanmanın en kolay yolu Kâinatın Efendisini her yönüyle rehber edinmekle olacaktır. Günahların arttığı hak ve hakikatin görmezlikten geldiği şu fitne asrında O’nun (sav) getirdiği diriltici soluğa daha fazla muhtacız. Zaten Allah’ın en sevgili kulu; “Fesad-ı ümmetim zamanında kim benim sünnetime yapışır, yüz şehit sevabı kazanır” hadisi şerifi ile bizlere hakikate giden yolu gösteriyor. Evet kurtuluş yalnız O’nun (sav) sünnetine uymaktır.